

ΕΠΩΔΟΣ

Ἀπὸ τὴν "ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ", τοῦ Εὐριπίδου

Καὶ βλέπω πέρα
 Σιμὰ στὰ πλοῖα,
 Τὸν Ἀχιλλέα,
 Σὰν τὸν ἄερα,
 Μὲ τὴ χρυσή του
 τὴν πανοπλία,
 Νὰ παρατρέχει
 Καὶ νὰ βροντᾷ
 Γοργὸ στοῦ Εὐμήλου
 Τὸ ἄρμα κοντά,
 Πὺν τέσσερ' ἄτια
 Σαίρνουν καθάρια,
 Μὲ τὰ χρυσὰ τους
 Τὰ χαλινάρια.
 Τὰ δαίρνει ὁ Εὐμήλος
 Καὶ τὰ κεντράει
 Τὰ δυὸ τὰ μέσα
 Πὺν τὰ κρατάει
 Βαρὺ τιμόνι
 Σφιγτοδεμένα
 Μαῦρα μὲ κάτασπρες
 Βοῦλς σπαρμένα.
 Τ' ἀπ' ἔξω ἀνεμίζουν
 Ὅριὰ μιὰ πῆχη,
 Μ' ἄσπρο σημάδι
 Πάνω ἀπ' τὸ νύχι.
 Γέρονουν στὴ βόλτα
 Στήνουν τ' αὐτιά
 Πετῖν τὰ πόδια τους
 Σπίδες, φωτιά.
 Μά.... κείνος πάντα
 Δίπλα τους τρέχει,
 Μέσα στὴ σιόνη
 Φτερά, λές, κ' ἔχει.....!

ΑΛΕΚΟΣ Δ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

— Τὸ περασμένο Σαβατόβραδο τοῦ «Νουμά» εἶταν ἀπὸ τὰ πιὸ εὐχάριστα. Ἦρθε ὁ φίλος Γιαννιὸς μὲ τὴ γυναῖκα του, ὁ Κώστας Παρορίτης, Ν. Ποριώτης, Ρήγας Γκόλφης, Γεώργιος Δημητριάδης, Φώτος Γιοφύλλης, Σαράντης Ἀρχέλαος καὶ ἄλλοι πολλοὶ νέοι, καὶ περάσαμε τρεῖς ὥρες ἀλάζωρες, δίχως πόσα ἀκαδημαϊκὴ καὶ σοφὴ συζήτηση, μὰ μὲ ἄσους φίλικες κουβεντοῦλες καὶ μὲ ἀνέκδοτα ξεκαρδιστικά. Τὰ Σαβατόβραδα τοῦ «Νουμά» ἔχουν τὸν τύπο τῆς φιλικῆς συγγένεωσος καὶ ὅχι τῆς ἐπίσημης παρουσίας.

GUSTAVE FLAUBERT: «Ὁ πειρασμὸς τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου». Μετάφρ. Κ. Βάρναλη (Λογοτεχνικὴ βιβλιοθήκη Φέξη. 1915. Δρ. 3). Ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ ἔργα τοῦ Φλωμπέρ, ὥς τὸ χαρακτηριστικώτερο. Ἡ μετάφρασί του σὲ γλῶσσα ὁπωσδήποτε δημοτικὴ. Τὸ ὁπωσδήποτε ἀφορᾷ τὸν ἐκδότη καὶ ὄχι τὸ μεταφραστή.

GEORG BRANDES

ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΨΕΝ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

(HENRIK IBSEN INTIME)

Μετάφρ. Α. ΚΟΥΚΟΥΛΑ

3.—

V

Προσπάθησα κάποτε νὰ δείξω πὼς ὁ Ἰψεν, ἀφοῦ εἶχεν ἀρχίσει μὲ τὸν **Τούμουλο** δοκιμάζοντας νὰ μιμηθεῖ τὸν Ἑλενσλέγκερ, (*) κατὰληξε δουλεύοντας νὰ ἐλευθερωθεῖ ὁλότελα ἀπὸ τὴν ταγγάδα τοῦ ρωμαντισμοῦ τῶν ἔργων τῆς νιότητος του (Olof Liljekrans) καὶ ν' ἀποκτήσει τὸ ὕψος τοῦ τὸ λαγωνικὸ καὶ τὸ δυνατό λαξεμένο.

Εἶναι ἀκόμα πιὸ ἐνδιαφέρον νὰ παρατηρήσει κανένας πὼς δουλεύει καὶ μεταμορφίζει τὰ πραγματικὰ στοιχεῖα ποὺ χρησιμεύουν γιὰ νὰ βάλουν σὲ κίνηση τὴ φαντασία του.

Ὁ Kierkegaard κ' ὁ ὁπαδὸς του, ὁ νορβηγὸς Λάμμερς, ποζάρησαν γιὰ τὸ **Μπράντ**. Κι' οἱ δυὸ τοὺς ἐγκαταλείψανε τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ μιὰν εἴλαβη θέρη. Ὅπως ὁ Μπράντ κ' ὁ Kierkegaard ὑπῆρξε αὐστηρὸς καὶ μεγάλος κ' ἀπόλειψε καθὼς αὐτὸς ἀπὸ ἕναν πρόωγο θάνατο.

Μὰ ὁ Ἰψεν εἶχε μεταμορφώσει ὁλότελα τὰ διδόμενα, σύμφωνα μὲ τὴς ἀπαιτήσεις τῆς καθαρὰ ἀτομικῆς του. Ὁ Μπράντ θέλει νάναί πέτρινος ὁ ἄνθρωπος κ' εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ κ' ὁ ἴδιος ὁ Ἰψεν ζητᾷ. Ἡ τραχύτητα, ἡ σκληρότητα, ἡ αὐστηρότητα εἶναι τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ σημάδια τὸ περισσότερο, καθὼς κ' ἡ φιλογισμένη ψυχὴ ποὺ δὲ σταματᾷ μπροστὰ σὲ τίποτα, εἶναι καθαρὰ ἡ δική του. Προσωπικὸς εἶναι ἀκόμα κ' αὐτὸς ὁ δισταγμὸς στὴ σύλληψη τοῦ ἔργου, ποὺ δὲν τολμᾷ νὰ δώσει δικαίον στὸν ἥρωα, μὰ ποὺ δὲν μπορεῖ κιόλας νὰν τοῦ δώσει κ' ἄδικο, χωρὶς ὅλο τὸ ἔργο νὰ μὴ σωροβολιαστεῖ.

Γιατὶ μέσα στὸ Μπράντ ἐπάρχει ἀνταγωνισμὸς ἀνάμεσο τῆς ἐντολῆς τῆς πραγματικῆς ἀνθρωπίνης: Νᾶσαι ἕνας κ' ὁλόκερος! καὶ τῆς ἐντολῆς τῆς εἰδικῆς χριστιανικῆς: Ἐγκατέρρηση! Ἡ πρώτη ἔχει τὴς εἴδες τῆς σιτὴ συνειδητῆ διανοητικῆς ζωῆς τοῦ Ἰψεν καὶ ἡ δευτέρη στὸ κληρονομικὰ χριστιανικὸ πνεῦμα του.

Ὁ Ἰψεν σκέφτεται σὰν ἕνας παγανιστῆς, ἐγκρίνει τὴν ἐντέλεια τῆς ζωῆς, μολογᾷ τὴν ἀξία τοῦ πρῶματος τούτου, μὰ ὅμοια μὲ τὸ Γκολτσμίδ, δοκιμάζει σεβασμὸ μπροστὰ σὲ κάθε αὐτοθυσία τὸ αἵτημά του εἶναι λιγόνψυχο. Μέσα σὲ ὅλο τὸ ἔργο του, μιὰ ἄρνησις ἐντε-

(*) Ὁ Ἑλενσλέγκερ θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ κλασσικοὺς ποιητῆς τῆς Δανίας, δημιουργὸς τοῦ Ἑθνικοῦ θεάτρου στὸν τόπο του καὶ συγγραφεὺς πολλῶν δραμάτων, χαρακτηριστικῶν γιὰ τὴ ζωανία τῆς ἀναπαράστασης τῶν ἀρχαίων σκανδιναυικῶν ἡθῶν.

Σ. τ. Μ.